

Arrest

nr. 93 201 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in, toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 maart 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 74 498 van 31 januari 2012 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vernietigde hij de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 juli 2012 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam op 30 juli 2012 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 9 augustus 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

*[R. T.][...]
Nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd document m.n. een paspoort met nummer [...] uitgereikt te 344 Oyo op 19.10.2007 en geldig tot 18.10.2012 kan niet aanvaard worden. De Federale Politie (Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie) m.n. de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden (CDBV) stelt namelijk in haar brief d.d. 24.01.2011 dat controle op basis van de ontvangen kopie heeft uitgewezen dat de MRZ zone onjuist is. De code klopt niet. Deze vaststelling geeft twee mogelijkheden, zijnde een valse identiteitsbladzijde of een vervalste ID bladzijde. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier.

Betrokkene legt verder nog een gelegaliseerde brief d.d. 01.06.2011 voor van de Nigeriaanse ambassade te Brussel waarin gesteld wordt dat ‘this is to certify that the Nigerian passport No [...] issued at 344 is a genuine passport which was how[ev]er issued by Proxy to Mr. [R. T.], a Nigerian currently living at [...], 2100 Deurne, Antwerpen. ’

Gezien deze tegenstrijdige informatie omtrent de al dan niet echtheid van dit paspoort heeft onze dienst op 29.03.2012 aan de stad Antwerpen gevraagd om betrokkene uit te nodigen om binnen de 15 dagen zijn origineel internationaal erkend paspoort voor te leggen en dit origineel paspoort vervolgens door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden op echtheid te laten controleren. De politie is daarop verschillende keren langsgeweest op het laatst gekend adres van betrokkene maar tijdens de controles op 23.04.2012, op 26.04.2012, op 30.04.2012, op 03.05.2012, op 10.05.2012, op 15.05.2012, op 21.05.2012, op 24.05.2012 en op 31.05.2012 werd niemand aangetroffen. Het is dus onmogelijk om het origineel paspoort te laten controleren. Gezien de eerder vermelde vaststelling van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden en gezien de verschillende pogingen om alsnog het origineel paspoort te

laten controleren kunnen wij niets anders dan tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag te besluiten. Bovendien; indien zou blijken dat betrokkene verhuisd zou zijn dan diende hij onze diensten hiervan schriftelijk op de hoogte te stellen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 9 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt daarnaast ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden beslissing en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 20 mei 2011 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet langer het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 9 augustus 2012 ter kennis werd gebracht.

3.3. Gelet op voorgaande vaststelling dient niet worden ingegaan op de door verweerder ingeroepen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

[...]

Verwerende partij beroept zich opnieuw op de vaststellingen van [J. H.] van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden. Deze vaststellingen werden wederom gebaseerd op een e-mail (zie stuk 3 als bijlage). In het document staat duidelijk te lezen dat het onderzoek is gevoerd op basis van een e-mail. Welke e-mail dit betreft en hoe dit onderzoek gevoerd werd wordt niet duidelijk gemaakt. Volgens het document zouden er twee mogelijkheden zijn, ofwel is er een vervalste identiteitsbladzijde of wel een vervalste ID bladzijde. Het lijkt voor verzoeker dat dit twee keer hetzelfde betekent. Het is voor verzoeker onmogelijk om op basis van deze informatie te weten op welke feiten de weigeringsbeslissing is gesteund.

Verzoeker begrijpt niet waarom de Centrale Dienst ter Beteugeling van Valsheden beweert dat de code op het paspoort vals zou zijn.

Verzoeker begrijpt niet hoe de verwerende partij kan besluiten dat het paspoort van verzoeker een foutieve MRZ code bevat.

Het paspoort van verzoeker werd nochtans afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade. De Ambassadeur van Nigeria bevestigt de authenticiteit van verzoekers paspoort (zie bijlage 2 als stuk).

De bestreden beslissing werd op een gebrekkige wijze gemotiveerd. Dit wijst niet enkel op een schending van de motiveringsplicht maar ook op het onzorgvuldige handelen van verwerende partij.

Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over alle relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

Verwerende partij heeft niet de vereiste minimuminspanning geleverd om de nodige kennis te verwerven over de relevante feitelijke gegevens in deze zaak.

Tegenpartij heeft onzorgvuldig en onredelijk gehandeld bij het nemen van de beslissing, door aan verzoeker zulk een onbestaande tekortkoming te verwijten en hem hierbij alle kansen op regularisatie te ontnemen.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft onontvankelijk verklaard.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden (verder CDBV) heeft vastgesteld dat de MRZ-code van verzoekers paspoort onjuist is. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door deze dienst gevoerde politieel onderzoek van de MRZ-code oftewel 'Machine Readable Zone'. De verwerende partij merkt dienvolgens op dat verzoeker niet ernstig is, in zoverre hij voorhoudt dat het voor hem onduidelijk is op welke feiten de onontvankelijkheidsbeslissing is gesteund.

De techniciteit van een 'Machine Readable Zone' en waarom een agent of een documentlezer op basis van dit MRZ besluit tot valsheid, behoort uiteraard tot de beoordeling van de specialisten van de politie en de informatica van hun documentenlezers. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich geheel terecht op deze expertise en de in casu gedane controle heeft gebaseerd om te oordelen dat er gerede twijfel is omtrent de echtheid van het door verzoeker voorgelegde paspoort.

Gelet op het feit dat door verzoeker een verklaring werd voorgelegd, waarin de Nigeriaanse ambassadeur bevestigt dat verzoekers paspoort authentiek is, besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoeker diende te worden uitgenodigd om zijn origineel paspoort voor te leggen, teneinde de CDBV toe te laten dit document te controleren.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verscheidene pogingen werden ondernomen om het origineel paspoort van verzoeker te laten controleren, doch verzoeker kon op geen enkel moment worden aangetroffen op zijn laatste gekende adres. Gelet op het feit dat verzoeker het alzo onmogelijk heeft gemaakt om de authenticiteit van zijn originele paspoort te laten controleren, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat het in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging aan verzoeker toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat hij de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om zijn paspoort nogmaals op zijn authenticiteit te laten controleren. Aangezien verzoeker evenwel niet thuis kon worden aangetroffen, werd het de CDBV onmogelijk gemaakt de nodige vaststellingen te doen.

Verzoeker is waarlijk niet ernstig waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet de vereiste minimuminspanningen zou geleverd hebben om de nodige kennis te verwerven van de feitelijke gegevens van de zaak.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemde-

lingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

4.3.1. De Raad merkt op dat het in casu niet betwist is dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van de bladzijde met identiteitsgegevens uit zijn paspoort heeft gevoegd, dit teneinde te voldoen aan de vereiste die wordt gesteld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet immers het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Verweerder maakte een kopie van het door verzoeker aangebrachte overtuigingsstuk over aan de centrale dienst ter bestrijding van valsheden. Voormelde dienst deelde verweerder bij schrijven van 24 januari 2011 mee van oordeel te zijn dat het paspoort waarover verzoeker beschikte een vervalste identiteitsbladzijde bevatte of een vervalst identiteitsdocument was. Verzoeker maakte nadat hij kennis had genomen van deze conclusies een gelegaliseerd attest (“*passport verification*”) over dat werd opgesteld door een medewerker bij de Nigeriaanse ambassade te Brussel waarin wordt geduid dat het paspoort waarover verzoeker beschikt een authentiek document is (“*a genuine passport*”).

Uit de stukken van het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelde dat, gelet op de tegenstrijdige inlichtingen die hij verkreeg, een bijkomend onderzoek inzake de authenticiteit van het paspoort waarover verzoeker beschikte zich opdrong. Hij verzocht de burgemeester van de stad Antwerpen dan ook bij schrijven van 29 maart 2012 om verzoeker uit te nodigen om zijn paspoort over te maken voor een aanvullende controle door de centrale dienst ter bestrijding van valsheden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat deze uitnodiging verzoeker ter kennis werd gebracht. Een inspecteur van politie heeft zich weliswaar verscheidene malen op het adres van verzoeker aangemeld, doch deze bleek steeds “*afwezig*” te zijn. Uit het verslag van de inspecteur van politie die ermee belast was verzoeker te contacteren kan niet worden afgeleid dat hij het schrijven van verweerder of een uitnodiging gericht aan verzoeker om zich aan te melden bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen op het door verzoeker opgegeven adres heeft achtergelaten. Dergelijk optreden mocht nochtans verwacht worden, nu uit het politieverslag niet blijkt dat verzoeker totaal geen belangen meer had op het door hem opgegeven adres. In het verslag wordt immers geen melding gemaakt van enig buurtonderzoek waaruit zou blijken dat verzoeker nooit op het opgegeven adres verbleef, doch enkel van de afwezigheid van verzoeker bij herhaalde controles. Los van de vraag of verzoeker niet via het door hem opgegeven adres kon worden uitgenodigd – de Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker blijkbaar zonder problemen kon bereikt worden om hem de bestreden beslissingen ter kennis te brengen – blijkt ook niet dat verweerder andere initiatieven nam om duidelijkheid te verkrijgen omtrent de vraag of het paspoort waarover verzoeker beschikt een authentiek stuk is. Zo werden de voor de hand liggende opties niet overwogen om de Nigeriaanse ambassade te contacteren met het verzoek toe te lichten waarom werd geoordeeld dat verzoekers paspoort rechtsgeldig was terwijl de MRZ-code op dit paspoort volgens de Belgische politiediensten incorrect was of om via verzoekers raadsman in contact met hem te treden.

Verweerder is er niet in geslaagd om op te helderen waarom twee verschillende diensten tot een andere conclusie komen met betrekking tot de vraag of verzoeker over een authentiek paspoort beschikt. Hij brengt ook geen gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat geen waarde dient te worden gehecht aan een gelegaliseerd attest dat door een medewerker van de Nigeriaanse autoriteiten werd opgesteld of dat toelaat te besluiten dat het verslag van de centrale dienst ter bestrijding van valsheden – dat daarenboven zeer minimalistisch is – een grotere bewijswaarde zou hebben dan het stuk dat door verzoekers nationale autoriteiten werd opgesteld.

Verweerder gaf in zijn schrijven van 29 maart 2012 aan dat *“aan de echtheid [van verzoekers paspoort] kan getwijfeld worden”* en bevestigde hiermee niet zeker te zijn dat voormeld paspoort een vervalsing is. Het is in casu dan ook kennelijk onredelijk om vier maanden later, op een ogenblik dat er geen aanvullende inlichtingen zijn die deze *“twijfel”* kunnen wegnemen en zonder dat er gegevens zijn die toelaten te concluderen dat geen rekening dient te worden gehouden met het door verzoeker aangebrachte overtuigingsstuk, te besluiten dat er geen andere mogelijkheid is dan te concluderen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn standpunt dat er sprake is van een onzorgvuldige feitenvinding en een kennelijk onredelijke besluitvorming.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in, toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK